

[Bertel Haarder]

Jeg var ikke med til at bestemme, hvem der skulle stille denne dagsorden, så det skal jeg ikke udtale mig om. Jeg var i en periode borte i et meget nødvendigt, personligt, familiemæssigt ærinde, som jeg tror enhver formand vil forstå, men jeg var med til at skrive dagsordenen sammen med hr. Ole Vig Jensen med bistand fra fru Mimi Stilling Jakobsen og på det seneste også fra fru Eva Møller. Den dagsorden skal opfattes på følgende måde: den er et lille hak i tuden – jeg siger et lille hak i tuden – til direktoratet. Der siges noget om, at vi ikke synes, at forsøgene har været alsidige nok. Vi synes, man har kørt en bestemt linje – den kan vi genfinde i ministerens rektortale – og vi har på fornemmelsen, at apparatet har været brugt lidt partisk i de forsøg, der har været kørt. Her siger folketinget, at vi er enige med ministeren om, at det ikke må finde sted. Ministeren siger: ja men det har aldrig fundet sted. Vi siger: jo, det synes vi. Sådan kan vi jo hver især stemme ud fra vores motiver, men det er et flertal, som synes, at det ikke har været godt nok indtil nu, og det er flertallets fortolkning, der gælder. Socialdemokratiet kan ikke redde direktoratet og ministeren fra en lille næse ved selv at stemme for. Det ændrer ikke ved indholdet, uanset hvilken motivering man bruger, når man stemmer for. Det må man erkende.

Jeg vil gerne takke hr. Ole Vig Jensen, som nu er kommet til stede, for, at han ville være med til at give direktoratet denne lille én over snuden, som Storm P. siger. Undskyld, fru formand, det er et citat fra Storm P. Det er derfor, formanden ikke irettesatte mig – ellers kunne jeg aldrig drømme om at sige sådan noget.

Jeg vil fastholde, at man bruger forsøgene, og jeg vil godt citere fra ministerens rektortale, dog ikke direkte fra talen, men fra én, der var med til at høre talen, for jeg tror, det var noget andet, der faktisk blev sagt, end det noget udvandede papir, vi fik i uddannelsesudvalget, og som blev optrykt i tidsskriftet Uddannelse. Ministeren talte om denne stærkt konserverende skole, vi havde haft. Vel, det er altså den stærkt konserverende skole, som skabte studenteroprøret og universitetsmarxismen, og hvad ved jeg. Hvad var det, der var så konserverende ved det gymnasium? Det ved jeg ikke.

Ministeren taler meget om den ulykkelige spaltning mellem det humanistiske og almen-dannende på den ene side og det naturvidenskabelige på den anden side. Ja, det må enhver højskolemand jo sige er rigtigt, men hvad er det så for konklusioner, vi skal drage af det? Skal man ligesom på en nærliggende skole i faget datalogi bruge en tredjedel af tiden til at læse teknologikritiske artikler i Information? Nej, det skal man ikke, for man skal være faglig, før man kan være fagkritisk. Vejen til det almene går igennem en fordybelse, ikke ved at tvære fagene sammen. Det er meget vigtigt at holde fast i.

Ministeren lagde i talen megen vægt på, at man skulle lære eleverne at handle på eget ansvar. Det kender vi jo fra folkeskoledebatten. Hvad ligger der i det? Jeg opfatter det som en legalisering af alt, hvad der hedder gruppearbejde og klassedemokrati osv., som jeg mener ofte undertrykker indholdet og gør en biting til hovedsagen.

Ministeren nævnte, at man i fremmedsprogundervisningen må lægge vægt på, hvordan man andre steder og i andre kulturer søger at løse de samme problemer, som vi er stillet over for. Nej, det er da ikke hovedsagen med fremmedsprogundervisningen, det er jo samfundsfag. Vi vil ikke have samfundsfag ind i alle de andre fag. Det mener jeg er en fejltagelse. Man gør igen en biting til hovedsagen.

Ministeren siger, det er uheldigt, at eleverne skal vælge mellem de sproglige og matematiske linjer så tidligt. Hvorfor er det nu det? Langt de fleste ved jo godt, hvad de vil. Hvorfor skal vi komme med pegefingeren og sige: I skal holde jer i et enhedsforløb noget længere, for I ved nok ikke, hvad der er bedst for jer?

Disse ting har jeg fra et førstehandsvidne. Man kan genfinde det samme i de kommentarer, som gymnasiedirektoratet har givet til forsøgsansøgningerne. Jeg har fået næsten dem alle sammen – tak for det for resten – fra gymnasiedirektoratet. Det er interessant at læse, hvordan man finder det ene og det andet relevant. Det, man finder relevant, er hele tiden disse ting, som man kan genfinde i rektortalen. Man er glad for alt, hvad der reparerer på den atomiserede og opsplittede hverdag, man er glad for blokundervisning osv. osv.